

PARTER (Antal tilltalade: 2)

Tilltalad

ARVID Dan Erik Brauer, 19950418-6850
Åbyvägen 4 C Lgh 1205
431 62 Mölndal

Offentlig försvarare:

Advokat Bruno Tiozzo
Sundström & Co Advokatbyrå AB
Tillfällavägen 15
433 63 Sävedalen

Åklagare

Chefsåklagare Maria Sterup
Åklagarmyndigheten
Särskilda åklagarkammaren
205 90 Malmö

DOMSLUT

Brott som den tilltalade döms för

1. Vållande till kroppsskada, 3 kap 8 § 1 st brottsbalken
2020-10-10
2. Vårdslöshet i trafik, 1 § 1 st trafikbrottslagen (1951:649) jfrt med 11 kap 11 §
trafikförordning (1998:1276)
2020-10-10

Påföljd m.m.

Dagsböter 75 om 300 kr

Brottsofferfond

Den tilltalade åläggs att betala en avgift på 800 kr enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond.

Ersättning

Bruno Tiozzo får ersättning av staten med 29 754 kr. Av beloppet avser 19 950 kr arbete, 2 610 kr tidsspillan, 1 243 kr utlägg och 5 951 kr mervärdesskatt. Arvid Brauer ska betala hela denna kostnad till staten.

Tilltalad

Camilla Gaggini, 19950530-5640
Dalheimersgatan 3 B Lgh 1101
413 20 Göteborg

Offentlig försvarare:
Advokat Erik Pousard
Advokatfirman Park HB
Götabergsgatan 6
411 34 Göteborg
Sverige

Åklagare

Chefsåklagare Maria Sterup
Åklagarmyndigheten
Särskilda åklagarkammaren
205 90 Malmö

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

1. Vållande till kroppsskada, 3 kap 8 § 1 st brottsbalken
2020-10-10
2. Vårdslöshet i trafik, 1 § 1 st trafikbrottslagen (1951:649) jfr med 11 kap 10-11 §§
trafikförordning (1998:1276)
2020-10-10

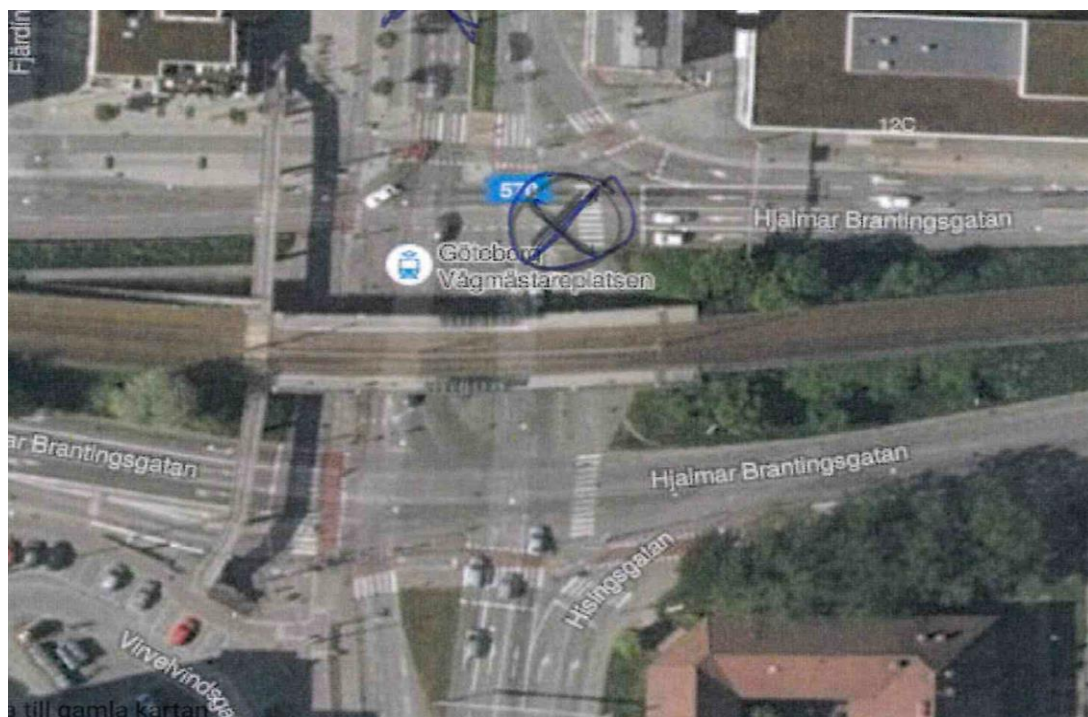
Ersättning

1. Erik Pousard får ersättning av staten med 32 831 kr. Av beloppet avser 23 655 kr arbete,
2 610 kr tidsspillan och 6 566 kr mervärdesskatt.
 2. Staten ska stå för kostnaden för försvararen.
-

BAKGRUND

Poliserna Isabella Sjöswärdh, Emelie Klint, Camilla Gaggini och Arvid Brauer hörde i oktober 2020 till ingripandeverksamheten på Hisingen som utgår från polishuset vid Vågmästareplatsen.

Sent på kvällen den 10 oktober 2020 gick det ut ett larm om att det hade skett en explosion i Biskopsgården som flera polisbilar åkte på. Polisbilen XLE670 kördes av Camilla Gaggini med Emelie Klint som passagerare. Denna polisbil kom från stan och färdades västerut på Hjalmar Brantingsgatan. Polisbilen EUP195 kördes av Arvid Brauer med Isabella Sjöswärdh som passagerare. Denna polisbil kom från polishuset vid Vågmästareplatsen och färdades norrut på Hisingsgatan/Gustaf Dahléns gatan. I korsningen vid Vågmästareplatsen mellan Hjalmar Brantingsgatan och Hisingsgatan/Gustaf Dahléns gatan kolliderade de två polisbilarna, se översiktsbild.

YRKANDEN OCH INSTÄLLNING

Åklagaren har yrkat i enlighet med bilaga 1.

Åklagaren har uppgett att vållande till kroppsskada inte behöver vara angett till åtal av målsäganden då brotten skett i tjänsten men att både Camilla Gaggini och Isabellah Sjöswärdh gått med på att deras journaler inhämtats samt att åtalen varit påkallade ur allmän synpunkt.

Camilla Gaggini har förnekat brott och bestritt åklagarens ansvarsyrkanden. Hon har gått med på att hon kört polisbilen men bestritt att hon inte anpassat hastigheten, att hon inte haft tillräcklig uppmärksamhet, att hennes agerande orsakat olyckan och att hon tagit en medveten risk samt att hennes agerande har orsakat målsäganden kroppsskada.

Arvid Brauer har förnekat brott och bestritt åklagarens ansvarsyrkanden. Han har gått med på att han kört med polisbilen mot rött ljus men bestritt att han inte skulle ha iakttagit särskild försiktighet eller anpassat hastigheten till förhållandena och att han tagit en medveten risk samt att det är hans agerande som orsakat olyckan och kroppsskadan.

UTREDNING

Åklagaren har som bevis åberopat schematisk skiss över olycksplatsen, skadeanmälan, FIMP, frågor i samband med polisfordons olyckor/skador, kollisionsdata beträffande polisfordonen XLE 670 och EPU 195, fotografier, två filmsekvenser, PM och skiss gällande trafiksignalsanläggningen Vågmästareplatsen i Göteborg, översiktsbild samt journalanteckningar.

Isabella Sjöswärdh, Emelie Klint, Camilla Gaggini och Arvid Brauer har hörts och i huvudsak berättat följande.

Avdelning 1

Isabella Sjöswärdh: De gjorde natten och gick på vid 21. Vid halv tolv befann de sig på polisstationen vid Vågmästareplatsen. Hon var på toaletten och hörde att larmet gick ut om att något hänt i Länsmansgården. De blev inte tilldelade det utan åkte dit på eget bevåg. Hon var förman i patrullen vilket innebär att besluten stod på henne. Hon minns inte om det fanns fler poliser på stationen som åkte på larmet. Hon gick ut från stationen och då satt Arvid redan i bilen i parkeringsfickan utanför polisstationen. Hon hade sin radio på sitt koppel och kopplade loss den för att gå in på rätt insats. Hon hoppade in i bilen och hann få på sig bältet. Sedan åkte de ganska omgående fort därifrån. Hon minns inte om det första trafikljuset när de svängde ut på Hisingsgatan från stationen var rött. Hon minns inte om de hade på ljud- och ljussignaler men de brukar vara på när man åker på larm. Signalerna stör inte deras samtal inne i kupén. Hon vet inte om hon reflekterat över om man hör andras fordons signaler när ens egna är på men hon tror det. Hon tänkte att de inte behövde åka fram så fort till platsen då hon hörde att det var många bilar där och då de ändå inte skulle vara först på platsen. Det var därmed ingen idé att köra hur fort som helst. Hon hann inte säga det till Arvid. Hon tänkte att de skulle ta en annan väg dit, via Björlandavägen istället för Hjalmar Brantingsgatan, men hon hann inte framföra det. När de kom ut på Hisingsgatan såg hon att det första trafikljuset var rött och de passerade det rödljuset. Arvid får själv svara på varför han körde mot rött. Korsningen mellan Hisingsgatan och Hjalmar Brantingsgatan är väldigt skymd, dels är det en vall, dels är det pelare. När man åker ut i den från stationen ser man inte bra vad som kommer från höger. När man kommer från stan är sikten bättre men det är ändå pelare och en vall så det är inte fri sikt. När de kom till korsningen Hisingsgatan/Hjalmar Brantingsgatan tittade hon åt höger som en reflex som man brukar som passagerare. Då såg hon att det kom en annan polisbil mot dem. Hon har ingen uppfattning om den polisbilen hade ljud- och ljussignal på. Hon tänkte ”Nu skiter det sig och nu krockar vi”. Sedan kolliderade de. När hon kollade upp nästa gång stod de still vid Kville saluhall, kanske femtio meter från korsningen. Hon var inte avsvimmad utan var med från krocken tills att de stod still. Hon tittade upp och märkte att en person från allmänheten stod och filmade eller fotade henne. Hon blev så jävla förbannad och vet att hon sade till Arvid att gå ut och säga till honom att inte filma henne. Arvid sade att han hade larmat. Hon satt fast med sitt högra ben och kom inte ut. Hon började röra sina fötter för att se så att hon inte var förlamad. Hon har för sig att hon även sade ”Jag måste ut, jag måste ut” eftersom det gjorde ont och hon inte kom ut. Hennes gruppchef för kvällen kikade in genom rutan och hon gjorde tummen upp för att visa att hon ändå var ok. Sedan kom en polis från insatsstyrkan som satte sig bredvid henne och pratade med henne. Hon tror att denne också var på väg upp till Länsmansgården egentligen men hon tror att de hade stannat till när de såg vad som hade hänt. Han pratade med henne och berättade att han var sjukvårdare och skulle sitta med henne tills

Avdelning 1

räddningstjänst eller ambulans kom. Sedan lämnade han och det kom en från räddningstjänsten istället som pratade med henne för att försöka få fram vilka skador hon hade. Eftersom hon satt fast måste de klippa upp taket på bilen och det tog lång tid då det var kraftiga stormar. Hon satt med ett skynke över sig för att hon inte skulle få en massa glas och liknande på sig. De satt där och hon nämnde att hon hade ont i sin ljumske och även i sitt ansikte på vänster sida. Det var det hon kände just då. Sedan kom ambulansen och då fick de lyfta ut henne genom taket på en bår. Hon berättade åter att hon hade ont i ljumskan men hon trodde inte då att det var så farligt. Hon åkte med ambulansen till Sahlgrenska. Först fick hon ligga i korridoren på akuten och sedan lades hon in på ett rum med Emilie och Camilla. Även Arvid kom senare samt hennes gruppchef. Hon låg på en ”spineboard” och fick inte röra sig eftersom hon hade sagt att hon hade ont i ljumskan och höften. Sedan åkte hon in på röntgen och andra kontroller. När de kom tillbaka berättade de att hon hade flera frakturer i bäcken, höft och ansikte samt att hon måste opereras. Det var då hon bröt ihop. Hon hade trott att det inte var så farligt och sedan visste hon inte om hon skulle kunna gå igen. Hon var sjukskriven på hundra procent från händelsen till 28 februari. Sedan gick hon in på utredning; först femtio procent, sedan sjuttiofem procent och till sist på hundra procent. Hon kom tillbaka helt den 23 augusti och är nu åter i yttre tjänst. Höften är helt återställd, förutom någon rörlighet. Hon har problem med sina tänder och fick infektion i sina ansiktsfrakturer.

Emilie Klint: Hon och Camilla hade varit inne i stan. Hon har för sig att de hade varit på ett ärendet. De hörde av en kollega som hade befunnit sig nära platsen att det hade smällt. Hon tror att de var någonstans kring Kungssportsplatsen. Det hade varit konflikter i Biskopsgården och det var där det hade hänt. De började köra på från stan. De körde via Lilla Bommen över Götaälvbron. De hade blåljus på relativt snabbt när de hörde att det smällt och att flera kollegor var på väg. Det var inget märkvärdigt med körningen utan den kändes säker och trygg. Hon var förman i patrullen. Hon upplevde inte att Camilla körde olämpligt på något sätt och det var heller inget som hon sade till henne. De körde mot Hjalmar Brantingsgatan och samtalande om att de inte behövde åka till ”sockerbiten”, det vill säga till platsen dit alla andra bilar åkte, utan planera lite var de skulle. Som hon uppfattade det körde de kanske 60–70 km/h. De fick en insats och hon höll på att gå över i radion på insatsen och tittade där. Hon hade mycket uppmärksamhet på det. En insats innebär att man konstaterar att det skett ett brott, att flera patruller beordras och att någon utses att leda insatsen. Vid en insats får man en egen kanal för att kunna samordna med dem som åker på larmet. På Hjalmar Brantingsgatan är det ganska lång fri sikt fram till viadukten där man ser sämre till vänster. Det var inte många fordon ute.

Avdelning 1

Det var mörkt men inte kolsvart. Det finns gatubelysning i korsningen. När de befann sig på Hjalmar Brantingsgatan var det sista hon såg att det var grönt ljus och inte så många bilar ute. Hon vill minnas att det då var 50–100 meter kvar till rödljusen i korsningen. De hade blåljus men hon kommer inte ihåg om det var ljud på. Till viss del kan man höra andra uttryckningsfordon när man har sirenen på men hon tycker själv att det är lättare att upptäcka ljus än ljud från andra fordon. Hon tittade ner i radion och i samband med det kolliderade de. Hon såg inte vad de kolliderade med. Hon minns att det var en massa krockkuddar och förstod inte först vad som hade hänt. Hon var chockad och kunde inte se ut så bra. Sedan började hon titta sig omkring. Hon kollade med Camilla om det var bra med henne. Hon satt kvar ett tag och funderade på vad som hade hänt och vad de hade krockat med. Sedan såg hon det andra fordonet längre fram vid Kville saluhall. Det var en stor folksamling där. Hon gick ut ur bilen. Hon hade ont i knät och folk kom fram till henne och sade att hon kanske skulle sätta sig ner eftersom hon haltade. Hon var ganska mållöst på att gå fram och kolla i kollegornas fordon för att se vilka det var och hur det var med dem. Hon tittade först i passagerarsätet och såg Isabella sitta och titta rakt fram. Hon verkade chockad och Emilie fick ingen kontakt med henne. Hon gick runt fordonet och försökte få kontakt med Arvid. Hon frågade honom ett par gånger hur det var utan att få svar. Till slut sade han ”Det är bra med mig men nog värre med Bella”. Isabella satt och tittade fram, det kändes som hon var väldigt borta i tankarna men hon var fortfarande med och andades och så. Hon såg att Isabella redan hade fått en blåklocka vid ögat. Båda var ändå vakna och pratade. Hon tänkte då att hon skulle gå tillbaka till Camilla och kolla hur det var med henne. Hon gick tillbaka. Camilla hade ont i en fot och skulle ta av sig skon för att lätta på trycket. Det kom förbi kollegor, en del skulle vidare till insatsen och andra stannade för att ta hand om dem. Hon ringde sin sambo för att säga att de hade krockat. Ambulansen kom dit. Hon och Camilla satt i samma ambulans. Camilla sade att hon hade larmat vilket Emilie helt hade glömt eftersom hon var chockad. De såg att räddningstjänsten fick säga upp bilen som Isabella satt i. Hon hade lite samtal med kollegor och andra. Sedan åkte de till Sahlgrenska där de fick vara kvar ett tag. Isabella var ganska fastspänd och hade börjat svullna upp. Camilla hade ont i sin fot. De fick vara där ganska många timmar innan hon och Camilla fick åka till Mölndals sjukhus medan Isabella fick vara kvar. Hon fick åka hem vid sex eller sju. Hon var hemma i 10–14 dagar innan hon var tillbaka i tjänst. Hon är helt återställd förutom lite förlorad känsel i knät.

Camilla Gaggini: Hon har gått igenom de tre stegen för uttryckningskörning, det sista gick hon i november 2019. Det har inte varit någon repetition efteråt. Den aktuella kvällen hade hon

Avdelning 1

och Emilie varit inne i stan, vid Sahlgrenska, i ett annat ärende och skulle åka tillbaka mot Hisingen. Hon körde via Kapellplatsen ner mot Kungsportsavenyn. Någonstans i mitten på Kungsportsavenyn låg de bakom en annan polisbil från innerstan. I samband med det hörde de över radion att en av deras kollegor i Biskopsgården sade att det precis varit en väldigt hög smäll. Det lät på kollegans röst som att det var allvar och att hon var stressad. Det var inte oväntat då de hade pratat om att det var risk för våldsbrott på Hisingen, hon vet inte om det var samma pass eller passet innan. I samband med det hade de också gått igenom hur de skulle agera och vad man skulle tänka på, till exempel att inte alla skulle åka till ”sockerbiten” utan följa andra vägar, såsom möjliga flyktvägar och liknande. De hade lite extra bemanning vid passet då hennes turlag var i tjänst liksom Isabellas och Arvids, områdespolis och även några MC-poliser. När Camilla hörde larmet tänkte hon att det var allvar och att hon skulle vara klar i huvudet men ändå taggad. Hon kände sig inte stressad men hade lite adrenalin. Hon slog på blåljus och sirener samt körde om polisbilen framför. I innerstan var det en del trafik, mest bussar, men det gick ganska bra. De körde inte jättesnabbt, kanske i 50 km/h. När de kom upp på Götaälvbron var där ingen trafik alls och då körde hon i 80 km/h eftersom det var vägarbete och körfältet var smalare än vanligt. När de var på bron fick de besked från RLC att de hade fått en insatskanal för att jobba med sprängningen och att alla bilar som var på väg dit skulle gå över på den kanalen för att samverka. Hon sade då till Emilie att de inte skulle åka till ”sockerbiten” utan att de skulle ta en annan väg. Hon menade att de inte skulle åka till Rimfrostgatan utan till någon av de större delarna i närheten. Hon fick inga instruktioner från Emilie om hur de skulle köra och Emilie hade inga synpunkter på hennes körning under färden. Det var ingen trafik på bron och hon hade stängt av ljudet. När man kommer ner från bron på Hisingssidan är det en del korsningar men bra sikt. Där var varken bilar, bussar eller spårvagnar. På Hjalmar Brantingsplatsen, som är en större buss- och spårvagnshållplats, slog hon på sirenerna igen och höll då 40–50 km/h eftersom hon försökte gå över på insatskanalen på sin radio. Hon gjorde några försök men det blev inte rätt så då gav hon upp det. Hon hade då kommit över på raksträckan av Hjalmar Brantingsleden. Hon såg att det var rött i korsningen längre fram och att det strax därefter slog om till grönt för dem. Det sista hon såg på sin hastighetsmätare var att den stod på 69 km/h men hon vet också att hon gasade då eftersom det var grönt. Hon har ett vagt minne av att hon låg lite till höger men inte helt i högerfilen. När man närmar sig korsningen, vilket syns på bilderna, kommer det en tredje fil till vänster för att svänga in under viadukten. Där är ett övergångsställe och en cykelbana som korsar leden och den delen är inte skyddad av bron utan lite utanför så den ser man bra. Däremot bilar som kommer från vänster vill hon minnas att de stannar för rödljuset lite längre in under bron, dvs inte precis vid korsningen. Det innebär att man inte ser väntande bilar om man kommer från hennes håll. Hon

Avdelning 1

har erfarenhet även av att köra genom korsningen från Hisingsgatan. Där är två trafikljus och färdriktningarna är separerade av spårvagnsspåren. Vid det första ljuset när man ska korsa färdriktningen mot stan har man bra sikt men vid det andra under bron har man väldigt dålig sikt både åt höger och vänster på grund av brofundamenten. När hon själv kört där vid biljakter och liknande har hon stannat eller kört väldigt, väldigt långsamt för att få sikt till höger. På Hjalmar Brantingsleden var det ingen trafik överhuvudtaget. Hon tänkte att hon hade bra sikt och hade för avsikt att köra rakt fram. När hon åkte fram till korsningen tänkte hon att det var grönt ljus, att det inte var någon trafik samt att de var sena eftersom de kom från stan så att kollegorna säkert redan hade åkt. Hon hade ingen tanke på att det skulle kunna vara kvar polisbilar på stationen. Hon upplevde inte det som ovanligt, annorlunda eller farligt jämfört med hur det brukar vara när hon eller annan kör uttryckning på platsen. Hon vet att hon hade sirenerna på innan och kan inte föreställa sig att hon skulle stänga av dem. Plötsligt såg hon en annan polisbil som kom från vänster och körde ut precis framför henne. Hon vet att hon hann sätta foten på bromsen men kände inte att bilen saktade in. De krockade. Hon hörde inte krocken utan ser bara händelsen i bilder. Hon har inget minne av att bilen snurrade runt eller så men den var ju flyttad i sidledes åt höger och längre fram jämfört med hur hon körde. När de hade stannat hörde hon att Emilie svor och sedan klev hon ut från bilen. Camilla hade väldigt ont i ansiktet och lite diffusa smärtor överallt. Hon försökte också gå ut ur bilen och fram till Arvids bil. Hon visste inte då att det var Arvid som körde. Hon såg att de satt inklämda mot saluhallen. När hon ställde sig för att gå fram till dem kände hon att benet vek sig åt fel håll och insåg att det var brutet. Hon hängde över bildörren samtidigt som hon larmade RLC. Det var väldigt mycket folk på plats eftersom det ligger en restaurang i närheten med glasfönster ut mot korsningen. Det kom även folk från spårvagnshållplatsen. De skulle fram och filma så mycket tid gick åt att få folk att dra sig tillbaka. Samtidigt pratade hon med RLC på radion och förklarade vad som hade hänt. Några kollegor från områdespolisen åkte förbi och frågade hur det var innan de åkte vidare. Det var flera poliser på plats. Hon bröt smalbenet i olyckan. Hon är tjänstledig nu.

Arvid Brauer: Han har genomgått de tre stegen för uttryckningskörning, det senaste tog han i början av året innan han började på IGV. Den kvällen var han och Isabella på stationen. De har en radiokanal för ingripande och en för områdespolisen. En kollega från områdespolisen gick in på deras kanal och sade att det hade skett en sprängning och att kollegor jagade efter någon. Det gick inte ut så mycket mer information. Han uppfattade det som en väldigt allvarlig

Avdelning 1

situation, särskilt som det var en explosion och oklart om det var skadade, och att det var viktigt att de tog sig upp till Biskopsgården. De har en färgsättning som de arbetar efter beroende på hur läget såg ut och läget i Biskopsgården hade legat på rött under en längre tid. Det är ett särskilt utsatt område med viss problematik med folk som kunde begå våldsdåd. Han uppfattade det som att det var allvarligt och att samtliga skulle åka upp till Biskopsgården. Initialt blev det ett adrenalinpåslag särskilt när han såg hur de andra reagerade. Kollegorna på stationen sprang ut till sina bilar. Hans kollega Isabella sade att hon måste gå på toaletten först. Han blev inte irriterad på henne för att hon skulle gå på toaletten eller för att de skulle komma efter de andra. Han gick ut och satte sig i deras fordon som stod i parkeringsfickan. Han startade bilen. Isabella kom ut. Han sade till henne att ta på sig bältet så att han kunde köra på. Hans uppfattning var att de skulle dit i högre hastighet än under normal tjänsteutövning. Hon tog på sig bältet och sade att de skulle ta Björlandavägen. Han såg det inte som en befallning utan mer som att det var taktiskt att ta Björlandavägen i det läget. Han tror att hon sedan satt med radion. Hon hade inga synpunkter på hans körning. De hade ett rödljus precis innan de skulle ut på Hisingsgatan. Det var rött så han satte på sirener och blåljus för att påkalla fri väg ut. Det är en husfasad på vänster sida där det kan komma bilar. Han körde framåt och ut på Hisingsgatan. Det var inga bilar som kom körande från Wieselgrensplatsen in mot stan så han kunde köra över korsningen. Sedan kom nästa korsning. Under viadukten är sikten nedsatt men inte urkass. Det finns möjlighet att se om det står fordon där. Han körde fram emot den till en punkt när han trodde att han hade fri väg för att köra ut utan att orsaka en olycka. Han vet inte varför han inte såg det andra fordonet. När han trodde att han hade den fria sikten gjorde han en acceleration med fordonet för att minska exponeringen ute på gatan. Det var då det skedde en kollision med det andra fordonet. Han tror att han dessförinnan körde i cirka 20–30 km/h. Han körde mot rött eftersom han körde i trängande fall med blåljus och sirener på för att framkalla fri väg. Han körde inte i 50 km/h inne i korsningen utan först när han trodde att han hade fri sikt. Då tyckte han att han iakttog särskild försiktighet. Han delar de andras uppfattning om hur sikten är på Hjalmar Brantingsgatan in till vänster. Han har varit med om uttryckningar förut från stationen och tyckte inte att han på något sätt agerade annorlunda den här gången. Filmerna som visats är lite missvisande då kameran är monterade i fast vinkel medan man kan röra huvud mer när man kör. När bilen hade stannat tryckte han på deras radio och påkallade hjälp. Han hörde sin kollega skrika argt att någon stod och filmade henne vilket gjorde honom fly förbannad. Han gick ut och sade till personen att ta bort alla filmerna. Sedan gick han in i fordonet och försökte prata med Isabella. Det kom förbi poliser i uttryckningsfordon och sedan kom ambulans och räddningstjänst. Det kom även en person från insatsstyrkan till honom och sade till honom att gå ut från fordonet. Det kom en person från ambulansen

och frågade hur han mårde. Han sade att han kunde stå och andas samt att de skulle gå till hans kollega istället eftersom det inte var något fel på honom. Deras gruppchef kom fram och tog hand om honom. Det kom även ett yttre befäl som bad honom blåsa för alkohol. Det var mycket folk på platsen som filmade. Han lade inte så mycket märke till dem utan de bads mer tillbaka undan så att de kunde arbeta. Sedan fick de klippa upp bilen för att få ut hans kollega. Emilie och Camilla satt i en annan ambulans och han var framme och pratade lite med dem innan de åkte iväg. Han stannade kvar med sin gruppchef och plockade upp utrustning som låg kvar på plasten. Sedan åkte de till Sahlgrenska där han fick vara en viss tid men eftersom han inte hade några tydliga skador fick han åka hem. I efterhand visade det sig att han hade knäskador. Han ville inte sjukskriva sig för det utan behövde arbeta och ha stöd från sina kollegor efteråt.

DOMSKÄL

Skuld

Rättsliga regleringar

Vägförare som brister i väsentlig mån i den omsorg och varsamhet som till förekommande av trafikolycka betingas av omständigheterna ska dömas för vårdslöshet i trafik, 1 § 1 st lagen om straff för vissa trafikbrott. Det straffbara området är förbehållet främst sådana fall där föraren gjort sig skyldig till ett medvetet risktagande (jämför prop. 1994/95:23 s 122). Som typiskt sett trafikfarliga situationer som kan medföra ansvar anges i förarbetena bland annat körning mot rött ljus som medfört eller kunnat medföra en trafikfarlig situation och allvarigare hastighetsöverträdelser i trafikfarliga miljöer.

När det gäller utryckningsfordon finns särskilda regler bland annat i 11 kap. trafikförordningen. Av 11 kap. 10 § trafikförordningen följer att utryckningsfordon inte behöver följa vissa hastighetsbegränsningar bland annat när de förs av polisman under brådskande tjänsteövning. Enligt 11 kap. 11 § trafikförordningen behöver förare av ett utryckningsfordon i trängande fall inte följa föreskrifter som inte särskilt gäller för honom, dock under förutsättning att särskild försiktighet iakttas.

Avdelning 1

Vidare ska den som av oaktsamhet orsakar annan en kroppsskada som inte är ringa dömas för vållande av kroppsskada enligt 3 kap. 8 § brottsbalken. Nivån för den straffbara oaktsamheten är lägre för vållande till kroppsskada än för vårdslöshet i trafik (se prop. 1994/95:23 s 62 och rättsfallet NJA 1996 s 590).

Allmänt

Inledningsvis är följande utrett om olycksplatsen genom bilder, trafikmålsanteckningar och filmer. På både Hjalmar Brantingsgatan och Hisingsgatan/Gustaf Dahléngsgatan råder hastighetsbegränsningen 50 km/h. Det är två större gator med flera körfält i vardera riktningen. I korsningen vid Vågmästareplatsen går en viadukt med spårvagnsspår över Hisingsgatan/Gustaf Dahléngsgatan och därmed mellan väster- och östergående körfält av Hjalmar Brantingsgatan. Detta innebär att sikten är skymd av vallar på båda sidor av korsningen och även delvis av pelare under viadukten. Om man kommer från Hisingsgatan och ska korsa Hjalmar Brantingsgatan för att köra vidare in på Gustaf Dahléngsgatan är det först ett trafikljus innan man korsar östergående körfält av Hjalmar Brantingsgatan, därefter kör man under viadukten och där finns ytterligare ett trafikljus innan man korsar västergående körfält av Hjalmar Brantingsgatan. När man kör på Hjalmar Brantingsgatan från Hjalmar Brantingsplatsen fram till korsningen vid Vågmästareplatsen är det en längre raksträcka längs med spårvagnsspåren med trafikljus framme vid korsningen. Vid tiden för händelsen var det uppehållsväder men fuktigt på vägbanorna, det var mörkt ute och gatubelysningen var tänd.

När det gäller själva olyckan är det utrett att denna skedde genom att Camilla Gagginis fordon körde in i sidan på Arvid Brauers fordon. Av utredningen om trafikljusen framgår att de fungerade utan anmärkning och att Camilla Gaggini hade grönt ljus vid kollisionen medan Arvid Brauer hade rött ljus vid i vart fall det senare trafikljuset. Av kollisionsdata från fordonen framgår att Camilla Gagginis fordon höll en hastighet om 100 km/h men att den gick ner till 83 km/h kort före kollisionen samt att Arvid Brauers fordon höll en hastighet om 50 km/h.

Av skadeanmälan och fotografier är det utrett att olyckan medförde omfattande skador på polisfordon. Vidare är det, genom deras egna uppgifter och journalanteckningar, utrett att Isabella Sjöswärdh bland annat fick en fraktur i bäckenet och i ansiktsskelettet samt att Camilla Gaggini fick en fotledsfraktur.

Det är därmed utrett att det faktiska händelseförloppet gått till såsom åklagaren påstått i gärningsbeskrivningarna.

Tingsrätten prövar härafter ansvaret för först Arvid Brauer och sedan Camilla Gaggini.

Åtalspunkterna 3-4 Vårslöshet i trafik och vållande till kroppsskada (Arvid Brauer)

Åklagaren har gått med på att det förelegat en sådan trängande situation som medfört att Arvid Brauer haft rätt att bryta vissa trafikregler men har gjort gällande att han inte iakttagit särskild försiktighet när han kört polisbilen i 50 km/h mot rött ljus i korsningen med skymd sikt.

Som ovan angetts är det utrett att Arvid Brauer kört i 50 km/h vid kollisionen, att han kört mot rött ljus och att sikten för honom åt höger varit mycket begränsad. När det gäller om han därvid iakttagit särskild försiktighet gör tingsrätten följande bedömning. Arvid Brauer har kommit i ett utrykningsfordon och annat har inte framkommit än att han haft på både ljud- och ljussignaler. Andra trafikanter har till följd av detta haft att lämna företräde för honom. Han har dock kört genom en korsning där sikten varit dold, vilket inneburit att han måste ha insett risken dels för att han inte skulle se trafikanter från höger, dels att de varken skulle se honom eller att han körde ett utrykningsfordon. Även om andra bilister haft möjlighet att höra hans sirener bör det även funnits svårigheter för dem att enbart utifrån ljudet lokalisera varifrån han kom. Då han haft rött ljus har det funnits en risk att han skulle köra ut framför andra bilister som själva haft grönt ljus, inte bara andra utrykningsfordon utan även vanliga bilister. En sådan risk har förelegat avseende fordon från höger som färdats i den på sträckan tillåtna hastigheten. Det har vidare funnits en viss risk för att några fordon från höger framförts i högre hastighet, särskilt andra utrykningsfordon som kört på det av Arvid Brauer kända larmet. Därtill är det inte heller helt ovanligt att även vanliga bilister kör i

Avdelning 1

högre hastigheter än tillåtet, särskilt på folktomma gator sent på kvällen. Att köra mot rödlandet i korsningen har därmed varit förenat med betydande risker som Arvid Brauer haft att beakta och anpassa sitt handlande efter. Arvid Brauer har uppgett att han inte såg någon trafik alls i de östgående körfälten samt att han körde över de västgående körfälten när han bedömde att han hade fri väg. Med hänsyn till att Arvid Brauer vid kollisionen haft en hastighet på 50 km/h kan han knappast ha stannat till på något sätt innan han kört ut i korsningen. Då det är en längre raksträcka på Hjalmar Brantingsgatan fram till korsningen kan han heller inte ha tittat åt höger eftersom han då skulle ha sett den andra polisbilen, även om den kört i 100 km/h. Vid en sammantagen bedömning finner tingsrätten därmed inte att Arvid Brauer iakttagit särskild försiktighet när han kört mot rödlandet. Han har inte heller anpassat hastigheten till trafikförhållandet på platsen eller haft tillräcklig uppmärksamhet på andra trafikanter. För det fall han inte kört mot rödlandet, eller vidtagit fler försiktighetsåtgärder, hade olyckan med viss sannolikhet aldrig inträffat. Han har därmed i väsentlig mån brustit i den omsorg och varsamhet som krävts för att förhindra en trafikolycka. Arvid Brauer ska därför dömas för oaktsamhet i trafik.

Genom vad som ovan angetts är det visat att Arvid Brauer genom oaktsamhet orsakat olyckan och han har därmed även orsakat Camilla Gaggini och Isabella Sjösvärds de skador som de fått i olyckan. Då det är fråga om frakturer är skadorna inte att beakta som ringa. Arvid Brauer ska därför även dömas för vållande till kroppsskada.

Åtalet mot Arvid Brauer ska således bifallas i sin helhet.

Åtalspunkterna 1-2 Vårslöshet i trafik och vållande till kroppsskada (Camilla Gaggini)

Åklagaren har gått med på att det föreläggat en sådan trängande situation som medfört att Camilla Gaggini haft rätt att bryta vissa trafikregler men har gjort gällande att hon inte iakttagit särskild försiktighet när hon kört polisbilen i 100 km/h trots att hastighetsbegränsningen var 50 km/h.

Som ovan angetts är det utrett att Camilla Gaggini kört i 100 km/h genom korsningen trots att hastighetsbegränsningen på platsen är 50 km/h. När det gäller om hon därvid

Avdelning 1

iakttagit särskild försiktighet gör tingsrätten följande bedömning. Även Camilla Gaggini har kommit i ett utryckningsfordon och annat har inte framkommit än att också hon haft på både ljud- och ljussignaler. Andra trafikanter har till följd av detta haft att lämna företräde för henne. Hon har uppgett att det var lite trafik på gatorna och att hon inte såg några andra trafikanter framme i korsningen. Även om det varit väl känt för henne att sikten in till höger varit skymd i korsningen har hon haft grönt ljus och därmed inte haft att förvänta sig trafikanter från detta håll. Hon har visserligen varit medveten om att polisstationen ligger in till höger och således haft viss anledning att förvänta sig andra utryckningsfordon, särskilt som hon vetat om att det gått ut ett larm som flera poliser åkt på. Hon kan dock inte ha förväntat sig att ett sådant utryckningsfordon både skulle köra mot rött och därtill göra det på ett sådant sätt som Arvid Brauer gjort, det vill säga utan att stanna till eller se sig för. Med hänsyn till hur snabbt den andra polisbilen dykt upp framför Camilla Gaggini, trots att hon kört i någon av de högra filerna, och vad som är utrett om den inbromsning hon ändå gjort går det heller inte att säga att olyckan skulle ha undvikits om hon kört i 50 km/h istället, även om kollisionen i sig kanske blivit mindre kraftig. Av utredningen har således inte framkommit annat än att Camilla Gaggini har iakttagit särskild försiktighet när hon körde i 100 km/h genom korsningen. Under de rådande förhållandena går det heller inte att säga att hon inte anpassat hastigheten till trafikförhållandet på platsen eller att hon haft otillräcklig uppmärksamhet på andra trafikanter. Hon har således inte i väsentlig mån brustit i den omsorg och varsamhet som krävts för att förhindra en trafikolycka. Åtalet mot henne för vårdslöshet i trafik ska därför ogillas.

Det går heller inte att säga att Camilla Gaggini genom sitt körsätt varit oaktsam på sätt som kan medföra ansvar för vållande till kroppsskada. Även detta åtal mot henne ska därmed ogillas.

Åtalet mot Camilla Gaggini ska alltså ogillas i sin helhet.

Påföljd

Arvid Brauer förekommer inte i belastningsregistret. Av yttrande från polisens personalansvarsnämnd framgår att han inte riskerar att förlora sin anställning i händelse av fällande dom.

Arvid Brauer döms nu för vårdslöshet i trafik och vållande till kroppsskada. Straffvärdet av gärningarna är inte högre än att påföljden kan stanna vid dagsböter. Antalet dagsböter ska bestämmas till 75 med beaktande av brottslighetens allvar. Storleken på varje dagsbot ska mot bakgrund av Arvid Brauers ekonomiska förhållanden bestämmas till 300 kr.

Övrigt

Arvid Brauer döms för vållande till kroppsskada som har fängelse i straffskalan och ska därför betala den avgift till Brottsofferfonden som följer av lag.

Advokaten Bruno Tiozzo får begärd ersättning för sitt arbete som offentlig försvarare. Arvid Brauers ekonomiska förhållanden är sådana att han ska betala tillbaka hela kostnaden för advokaten till staten.

Advokaten Erik Pousard får begärd ersättning för sitt arbete som offentlig försvarare. Med hänsyn till utgången i ansvarsdelen ska staten stå för kostnaden för advokaten.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 1 (TR-01)

Ett eventuellt överklagande ska ha kommit in till tingsrätten senast den 9 december 2021. Överklagandet ska ställas till Hovrätten för Västra Sverige.

Veronica Olofsson

I avgörandet har tre nämndemän deltagit. Rätten är enig.

Göteborgs tingsrätt
B 18879-20

Åklagarbundet

GÖTEBORGS TINGSRÄTT
Avdelning 1

INKOM: 2021-04-08
MÅLNR: B 18879-20
AKTBIL: 38

Stämningsansökan

Tilltalade

Camilla Gaggini (19950530-5640)
Företräds av advokat Erik Pousard.

Arvid Dan Erik Brauer (19950418-6850)
Företräds av advokat Bruno Tiozzo.

Ansvarsyrkanden m.m.

1 VÅRDSLÖSHET I TRAFIK (Camilla Gaggini)

0150-K4851-20

Camilla Gaggini har under tjänstgöring som polis kört trängande med polisbilen XLE 670 på Hjalmar Brantingsgatan i Göteborg. Hon har då hon närmade sig korsningen med Hisingsgatan/Gustaf Dahléns gatan hållit en hastighet av knappt 100 km/tim, trots att överskridandet av den föreskriven hastighet om 50 km/tim, enbart får ske under iakttagande av särskild försiktighet.

Camilla Gaggini har inte anpassat hastigheten till trafikförhållandet på platsen och inte haft tillräcklig uppmärksamhet på andra trafikanter. Till följd härav har polisbilen ~~och~~ krockat med en annan polisbil, EUP195. Den senare bilen har förts av polisman Arvid Brauer in i korsningen från Hisingsgatan med avsikt att korsa Hjalmar Brantingsgatan och fortsätta rakt fram in på Gustaf Dahléns gatan .

Camilla Gaggini orsakade trafikolyckan och personskador samt omfattande fordonsskador genom att ta en medveten risk eller på annat sätt allvarligt brista i den uppmärksamhet och försiktighet som med hänsyn till omständigheterna krävts för att minska riskerna för en trafikolycka.

Det hände den 10 oktober 2020 i korsningen mellan Hisingsgatan och Hjalmar Brantingsgatan, Göteborgs stad.

Lagrum: 1 § 1 st trafikbrottslagen (1951:649) jfr med 11 kap 10-11 §§ trafikförordning (1998:1276)

Justerat av åklagaren
vid huvudförhandling
2021-11-11. /moar

Målsägande

Isabella Wikström Sjöswärdh

Oklart om anspråk finns

Arvid Dan Erik Brauer

Oklart om anspråk finns

Emelie Klint

Oklart om anspråk finns

2 VÅLLANDE TILL KROPPSSKADA (Camilla Gaggini)

0150-K4851-20

Camilla Gaggini har i samband med ovan beskrivna körning sammanstött med den andra polisbilen och därvid av oaktsamhet orsakat passageraren i den andra polisbilen Isabella Sjöswärdh en inte ringa kroppsskada i form av bl.a. fraktur i bäckenet samt fraktur i ansiktsskelettet. Det hände den 10 oktober 2020 i korsningen mellan Hisingsgatan och Hjalmar Brantingsgatan, Göteborgs stad.

Lagrum: 3 kap 8 § 1 st brottsbalken

Målsägande

Isabella Wikström Sjöswärdh

Oklart om anspråk finns

3 VÅRDSLÖSHET I TRAFIK (Arvid Brauer)

0150-K4851-20

Arvid Brauer har under tjänstgöring som polis kört trängande med polisbilen EUP 195 på Hisningsgatan i Göteborg. Han har i korsningen med Hjalmar Brantingsgatan, där sikten är skymd, kört mot rött ljus i en hastighet av knappt 50 km/tim, trots att förande mot rött ljus endast får ske under iakttagande av särskild försiktighet.

Arvid Brauer har inte anpassat hastigheten till trafikförhållandet på platsen och inte varit tillräckligt uppmärksam på andra trafikanter.

Till följd härav har polisbilen krockat med en annan polisbil, XLE 670. Den senare bilen har förts av polisman Camilla Gaggini in i korsningen från Hjalmar Brantingsgatan vid grönt ljus med avsikt att fortsätta rakt fram på Hjalmar Brantingsgatan.

Arvid Brauer orsakade trafikolyckan och personsador samt omfattande fordonsskador genom att ta en medveten risk eller på annat sätt allvarligt brista i den uppmärksamhet och försiktighet som med hänsyn till omständigheterna krävts för att minska riskerna för en trafikolycka.

Det hände den 10 oktober 2020 i korsningen Hisingsgatan och Hjalmar Brantingsgatan, Göteborgs stad.

Lagrum: 1 § 1 st trafikbrottslagen (1951:649) jfrt med 11 kap 11 § trafikförordning (1998:1276)

Målsägande

Isabella Wikström Sjöswärdh

Oklart om anspråk finns

Emelie Klint

Inget anspråk

Camilla Gaggini

Oklart om anspråk finns

Företräds av advokat Erik Pousard.

Muntlig bevisning

Förhör med den tilltalade **Arvid Brauer** som vidgår händelseförloppet men förnekar brott.

4 VÅLLANDE TILL KROPPSSKADA (Arvid Brauer)

0150-K4851-20

Arvid Brauer har i samband med ovan beskrivna körning sammanstött med annan polisbil och därvid av oaktsamhet orsakat Camilla Gaggini en icke ringa kroppsskada i form en fotledsfraktur. Han har dessutom genom sin oaktsamhet vållat sin egen passagerare Isabella Sjöswärdh en icke ringa kroppsskada bl.a. i form av fraktur i ansiktsskelettet samt fraktur i bäckenet. Det hände den 10 oktober 2020 i korsningen Hisingsgatan och Hjalmar Brantingsgatan, Göteborgs stad.

Lagrum: 3 kap 8 § 1 st brottsbalken

Målsägande

Isabella Wikström Sjöswärdh

Oklart om anspråk finns

Camilla Gaggini

Oklart om anspråk finns

Företräds av advokat Erik Pousard.

Särskilda åklagarkammaren

Chefsåklagare Maria Sterup

Stämningsansökan

2021-04-08

Sida 4(4)

Handling 52

Ärende AM-147497-20

Handläggare 820-P-14

Handläggning

Beräknad tidsåtgång för förhandlingen: halv dag.

Hur man överklagar

Dom i brottmål, tingsrätt

TR-01

Vill du att domen ska ändras i någon del kan du överklaga. Här får du veta hur det går till.

Överklaga skriftligt inom 3 veckor

Ditt överklagande ska ha kommit in till domstolen inom 3 veckor från domens datum. Sista datum för överklagande finns på sista sidan i domen.

Överklaga efter att motparten överklagat

Om ena parten har överklagat i rätt tid, har den andra parten också rätt att överklaga även om tiden har gått ut. Det kallas att anslutningsöverklaga.

En part kan anslutningsöverklaga inom en extra vecka från det att överklagandetiden har gått ut. Ett anslutningsöverklagande måste alltså komma in inom 4 veckor från domens datum.

Ett anslutningsöverklagande upphör att gälla om det första överklagandet dras tillbaka eller av något annat skäl inte går vidare.

Så här gör du

1. Skriv tingsrättens namn och målnummer.
2. Förklara varför du tycker att domen ska ändras. Tala om vilken ändring du vill ha och varför du tycker att hovrätten ska ta upp ditt överklagande (läs mer om prövningstillstånd längre ner).
3. Tala om vilka bevis du vill hänvisa till. Förklara vad du vill visa med varje bevis.

Skicka med skriftliga bevis som inte redan finns i målet.

Vill du ha nya förhör med någon som redan förhörts eller en ny syn (till exempel besök på en plats), ska du berätta det och förklara varför.

Tala också om ifall du vill att målsäganden ska komma personligen vid en huvudförhandling.

4. Lämna namn och personnummer eller organisationsnummer.
Lämna aktuella och fullständiga uppgifter om var domstolen kan nå dig: postadresser, e-postadresser och telefonnummer.
Om du har ett ombud, lämna också ombudets kontaktuppgifter.
5. Skriv under överklagandet själv eller låt ditt ombud göra det.
6. Skicka eller lämna in överklagandet till tingsrätten. Du hittar adressen i domen.

Vad händer sedan?

Tingsrätten kontrollerar att överklagandet kommit in i rätt tid. Har det kommit in för sent avvisar domstolen överklagandet. Det innebär att domen gäller.

Om överklagandet kommit in i tid, skickar tingsrätten överklagandet och alla handlingar i målet vidare till hovrätten.

Har du tidigare fått brev genom förenklad delgivning, kan även hovrätten skicka brev på detta sätt.

Prövningstillstånd i hovrätten

När överklagandet kommer in till hovrätten tar domstolen först ställning till om målet ska tas upp till prövning.

Om du *inte* får prövningstillstånd gäller den överklagade domen. Därför är det viktigt att i överklagandet ta med allt du vill föra fram.

När krävs det prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

I brottmålsdelen behövs prövningstillstånd i två olika fall:

- Den åtalade har dömts enbart till böter.
- Den åtalade har frikänts från ett brott som inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Skadeståndsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en begäran om skadestånd. Undantag kan gälla när en dom överklagas i brottmålsdelen, och det är kopplat en begäran om skadestånd till brottet. Då krävs inte prövningstillstånd för skadeståndsdelen om

- det inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen eller om
- hovrätten meddelar prövningstillstånd i brottmålsdelen.

Beslut i övriga frågor

I de mål där det krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen (se ovan), krävs det också prövningstillstånd för sådana beslut som bara får överklagas i samband med att domen överklagas. Beslut som kan överklagas särskilt kräver inte prövningstillstånd.

När får man prövningstillstånd?

Hovrätten ger prövningstillstånd i fyra olika fall.

- Domstolen bedömer att det finns anledning att tvivla på att tingsrätten dömt rätt.
- Domstolen anser att det inte går att bedöma om tingsrätten har dömt rätt utan att ta upp målet.
- Domstolen behöver ta upp målet för att ge andra domstolar vägledning i rättstillämpningen.
- Domstolen bedömer att det finns synnerliga skäl att ta upp målet av någon annan anledning.

Vill du veta mer?

Ta kontakt med tingsrätten om du har frågor. Adress och telefonnummer finns på första sidan i domen.

Mer information finns på www.domstol.se.